

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyně Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **Mgr. M. S.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Oškrdovou
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí České republiky**
sídlem Loretánské náměstí 5/101, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí České republiky ze dne 21. 8. 2020 č. j. 117417-13/2020-OPL,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž ministr zahraničních věcí České republiky (dále též „ministr“) zamítl rozklad proti rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí České republiky (dále též „žalovaný“) ze dne 15. 7. 2020 č. j. 117417-7/2020-OK. Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „InfZ“), ve spojení s § 3 odst. 3 InfZ částečně odmítl žádost žalobce, tehdy žadatele, o poskytnutí informací podle InfZ ze dne 25. 6. 2020, a to v rozsahu bodu 2. žádosti, ve které žadatel

požadoval informace týkající se rozsudků, které vydaly správní soudy ve věci systému Visapoint, pokud jde o interní záznamy a předpisy, zápisy z porad /i mezirezortních/, e-mailovou komunikaci atd. vedenou ať již uvnitř povinného nebo s jinými orgány veřejné správy, které se těchto rozsudků týkají; a v rozsahu části bodu 3. žádosti, ve kterém žadatel požadoval informace k jednání žalovaného a reakci na posudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017 č. j. 7 Azs 227/2016-36 a ze dne 30. 5. 2017 č. j. 10 Azs 153/2016-52.

2. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti.
3. Prostřednictvím žádosti o poskytnutí informací podle InfZ ze dne 25. 6. 2020 (dále též „Žádost“) se žadatel domáhal, aby mu byly žalovaným poskytnuty „veškeré informace, kterými disponuje povinný k provozování systému Visapoint (...) Zejména informace o tom, jakým způsobem byla nastavována kapacita systému Visapoint pro Velvyslanectví ČR v Hanoji od jeho spuštění v roce 2009 do ukončení v roce 2017, dále veškeré informace týkající se rozsudků, které vydaly správní soudy ve věci systému Visapoint. Jedná se o veškeré interní záznamy a předpisy, zápisy z porad (i meziresortních), e-mailovou komunikaci atd. vedenou ať již uvnitř povinného nebo s jinými orgány veřejné správy, které se těchto rozsudků týkají. Výslovně se obviněnému jedná o veškeré informace, kterými povinný disponuje ke svému jednání a reakci na rozsudky rozšířeného senátu 7 Azs 227/2016 - 36 ze dne 30. 05. 2017 a 10 Azs 153/2016 - 52 ze dne 30. 05. 2017. Vzhledem k tomu, že žadateli nemůže být známo, jakými všemi informacemi problému k systému Visapoint povinný disponuje, nemá jinou možnost, než žádat o poskytnutí všech informací bez konkrétní specifikace, neboť jakákoli informace může být významná pro jeho obhajobu v trestním řízení.“ Žadatel v žádosti uvedl, že je obhájcem jednoho z obviněných v trestní věci vedené Policií České republiky, Národní centrálou proti organizovanému zločinu (dále též „NCOZ“) pod č. j. NCOZ-6099/TČ-2016-411400, stíhaného pro trestné činy podle § 230 odst. 1, odst. 3 písm. a), písm. b) odst. 4 písm. c), odst. 5 písm. b) trestního zákoníku a podle § 361 odst. 1 trestního zákoníku. Podstata obvinění spočívá v tom, že spolu s dalšími členy organizované zločinecké skupiny měl doposud nezjištěným způsobem zajišťovat registraci v systému Visapoint pro občany Vietnamu, kdy zaregistrováním svých klientů tato organizovaná zločinecká skupina zavinila nefunkčnost systému Visapoint a dále zavinila, že se nemohli zaregistrovat v systému jiní občané Vietnamu, čímž jim měla být způsobena újma. Žadatel navrhl, aby povinný subjekt před rozhodnutím o jeho žádosti provedl ve smyslu § 14 odst. 7 písm. c) InfZ konzultaci s NCOZ a Vrchním státním zastupitelstvím v Praze, které vzhledem k trestnímu řízení s klientem žadatele mají závažný zájem na rozhodnutí o žádosti.
4. Podle písemného vyjádření NCOZ ze dne 8. 7. 2020 č. j. NCOZ-6099-3254/TČ-2016-411400-O: „žádost Mgr. M. Se. je velmi obecná, bez uvedení konkrétních požadovaných informací. My, jakožto orgán činný v trestním řízení, nejsme schopni relevantně zhodnotit, zda požadované informace v takto obecném pojetí mohou obrozit zde probíhající trestní řízení. Z našeho pohledu je nutné blíže specifikovat, které konkrétní informace pan Mgr. M. S. požaduje.“
5. Ve sdělení „Částečné poskytnutí informací na žádost podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím“ ze dne 16. 7. 2020 č. j. 117417-6/2020-OK (dále též „sdělení o poskytnutí informací ze dne 16. 7. 2020“), žalovaný vymezil žadatelem požadované informace v následujících bodech:

„1. Jakým způsobem byla nastavována kapacita systému Visapoint pro Velvyslanectví ČR v Hanoji od jeho spuštění v roce 2009 do ukončení v roce 2017?

2. *Informace týkající se rozsudků, které vydaly správní soudy ve věci systému Visapoint, pokud jde o interní záznamy a předpisy, zápisy z porad (i mezirezortních), e-mailovou komunikaci atd. vedenou ať již uvnitř povinného nebo s jinými orgány veřejné správy, které se těchto rozsudků týkají.*

3. *Informace k jednání MZV a reakcím na rozsudky rozšířeného senátu 7 Azs 227/2016 – 36 ze dne 30. 5. 2017 a 10 Azs 153/2016 – 52 ze dne 30. 5. 2017.*

4. *S ohledem na ustanovení § 11/4 písm. a), 6 z. č. 326/1999 Sb. žadatel navrhuje, aby povinný před rozhodnutím o jeho žádosti o informace provedl ve smyslu § 14/7 písm. c) z. č. 106/1999 Sb. konzultaci s Národní centrálou proti organizovanému zločinu a Vrchním státním zastupitelstvím v Praze, které vzhledem k výše uvedenému trestnímu řízení s klientem žadatele mají závažný zájem na rozhodnutí o žádosti.*“

Žalovaný poskytl žadateli informace k bodu 1., 4. a částečně k bodu 3. Žádosti.

6. Rozhodnutím (ze dne 15. 7. 2020 č. j. 117417-7/2020-OK) žalovaný odmítl poskytnout informace v rozsahu bodu 2. a částečně v rozsahu bodu 3. Žádosti. Konstatoval, že požadované informace byly částečně poskytnuty, a to v bodě 1., 3. a 4. Žádosti. V rozsahu bodu 2. Žádosti a rozsahu části bodu 3. Žádosti žalovaný Žádost odmítl, neboť požadovanými interními záznamy, předpisy, zápisy z porad ani e-mailovou komunikací k rozsudkům správních soudů, včetně rozsudků rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, ve věci systému Visapoint nedisponuje a nemá ani zákonnou povinnost jimi disponovat nebo je jakkoli archivovat. V daném případě se proto jedná o neexistující informace ve smyslu § 3 odst. 3 InfZ. Proti tomuto rozhodnutí podal žadatel rozklad.
7. Ministr napadeným rozhodnutím (ze dne 21. 8. 2020 č. j. 117417-13/2020-OPL) podaný rozklad zamítl. Uvedl, že není jasné, z čeho žadatel usuzuje, že kromě informací, které mu byly poskytnuty sdělením o poskytnutí informací ze dne 16. 7. 2020, musí žalovaný disponovat ještě dalšími informacemi, které se váží k provozování systému Visapoint a jejichž poskytnutí bylo žadateli rozhodnutím žalovaného odepřeno. Žadateli byly poskytnuty informace o způsobu nastavování systému Visapoint, včetně znění příslušných metodických pokynů (bod 1. Žádosti), a telegramy in claris, jimiž žalovaný reagoval na rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017 (bod č. 3 Žádosti), z čehož nelze dovodit, že žalovaný v současné době rovněž disponuje i interními záznamy, předpisy, záznamy z porad a e-mailovou komunikací vedenou uvnitř žalovaného nebo s jinými orgány veřejné správy (bod č. 2 Žádosti), a to ani k rozsudkům rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017. Žadatel své tvrzení, že žalovaný požadovanými informacemi disponuje, navíc nijak konkrétně nedokládá. Označení požadovaných informací do bodů provedl žalovaný, a to způsobem, který nijak neovlivnil poskytnutí požadovaných informací dle znění Žádosti. Namítá-li tedy žadatel, že požadované či poskytnuté informace spadají či nespadají do některých z takto označených bodů Žádosti, které byly vytvořeny toliko pro přehlednost požadované informace, nemá to za následek, že by nebyly žadateli poskytnuty samotné informace požadované v Žádosti. Žadateli byly poskytnuty veškeré informace, které žadatel v Žádosti požadoval, s výjimkou těch, kterými žalovaný fakticky nedisponuje. S ohledem na omezené kapacitní nastavení e-mailových schránek zaměstnanců žalovaného a téměř tříletý časový odstup od doby provozování systému Visapoint ministr zjistil, že již fakticky neexistuje žádná e-mailová komunikace zaměstnanců žalovaného jakkoli se vztahující k systému Visapoint. Ministr prověřil informace, záznamy, telegramy in claris vedené v systému spisové služby

žalovaného a zjistil, že veškeré dokumenty vztahující se k systému Visapoint již byly žadateli poskytnuty. Nadto zákon neukládá žalovanému povinnost takové záznamy, předpisy či e-mailovou komunikaci vést nebo archivovat.

8. Proti oběma rozhodnutím brojí žalobce podanou žalobou.
9. Žalobce v jediném žalobním bodu namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Ministr ani žalovaný neopírají svá rozhodnutí o žádné skutkové důvody, kterými by prokázali, že požadovanými informacemi nedisponují, či kterými by prokázali, že vyvinuli alespoň nějaké, resp. dostatečné úsilí ke zjištění, zda takovými informacemi disponují, jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41. V závěru napadeného rozhodnutí ministr obecně uvádí, že žalovaný má nízkou kapacitu e-mailových schránek a že prověřil některé záznamové systémy, přičemž zjistil, že veškeré dokumenty vztahující se k systému Visapoint již byly žadateli poskytnuty. Následně zopakoval, že žalovaný nemá povinnost požadované informace archivovat. S ohledem na odkazovaný rozsudek je takové zjišťování existence požadované informace nedostatečné. Žalovaný neuvádí, že dotazoval zaměstnance, zda kapacitu e-mailových schránek vyčerpali, popř. že došlo k vymazání starších e-mailových zpráv. Rovněž neuvádí, že by se zaměstnanců dotazoval, zda si pamatují cokoli týkající se reakce na vyhlášení předmětných rozsudků. Další požadované informace pak nejsou ani v obecnosti v této souvislosti zmíněny. Povinnost uchovávat dokumenty podle předpisů upravujících spisovou službu se vztahuje i na e-mailovou komunikaci, existuje tedy povinnost orgánů veřejné správy uchovávat po dobu skartační lhůty i veškeré e-mailové zprávy.
10. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl žalobu zamítnout. Konstatoval, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že ministr zjistil, že s ohledem na tříletý časový odstup od doby provozování systému Visapoint a omezené kapacitní nastavení e-mailových schránek zaměstnanců žalovaného fakticky neexistuje žádná e-mailová komunikace zaměstnanců vztahující se k systému Visapoint. Dále uvedl, že ministr prověřil informace, záznamy, telegramy in claris vedené k systému spisové služby žalovaného, přičemž zjistil, že veškeré dokumenty vztahující se k systému Visapoint byly již žadateli poskytnuty. Žalovaný trvá na tom, že bylo vyvinuto úsilí ke zjištění, zda požadovanými informacemi disponuje. Vzhledem k tomu, že zjistil, že požadovanými informacemi nedisponuje, dodal, že na požadované informace se nevztahuje povinnost je jakkoli vést a archivovat, není tak nutné je ve světle judikatury opět vytvořit. Uvádí-li žalobce, že se žalovaný, popř. ministr, měl dotazovat zaměstnanců, zda vyčerpali kapacitu e-mailových schránek, a zda si cokoliv týkající se reakce na vyhlášení předmětných rozsudků pamatují, nepovažuje žalovaný takový postup za správný. Vzpomínka zaměstnanců žalovaného není informací ve smyslu § 3 odst. 3 InfZ, neboť se nejedná o obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, který by byl zaznamenán na jakémkoliv nosiči. Výsledkem vynaloženého úsilí ve vztahu k e-mailové komunikaci bylo zjištění, že taková e-mailová komunikace neexistuje, neboť e-mailové schránky zaměstnanců mají nízkou kapacitu, a navíc zaměstnanci nemají povinnost e-mailové zprávy uchovávat či archivovat. Takové odůvodnění ve světle zásady hospodárnosti řízení obsažené v § 6 odst. 2 správního řádu je dostatečné. Zákon nestanoví povinnost uchovávat interní e-mailovou komunikaci zaměstnanců, neboť ani nejde o případ podle § 5 odst. 1 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby.
11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního

stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, jelikož žalovaný s takovým vyřízením věci vyslovil souhlas a žalobce se ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřil, souhlasil s ním proto konkludentně (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

12. Soud neshledal žalobu důvodnou.
13. Žalobce opírá svou argumentaci o jediný žalobní bod, v němž namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, která podle něj má spočívat ve skutečnosti, že ministr ani žalovaný neopírají svá rozhodnutí o žádné skutkové důvody, kterými by prokázali, že nedisponují požadovanými informacemi či kterými by prokázali, že vyvinuli alespoň nějaké, resp. dostatečné úsilí ke zjištění, zda takovými informacemi disponují.
14. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003 č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003 č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, pročez není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994 č. j. 6 A 63/93-22).
15. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
16. Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí ministra i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí žalovaného tak mohl zhojit ministr (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení

žalobních bodů, a tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnosti je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.

17. K otázce nepřezkoumatelnosti ve vztahu k odůvodnění závěru správního orgánu o neexistenci požadovaných informací se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2015 č. j. 6 As 136/2014-41, na který odkazuje i žalobce v podané žalobě. Nejvyšší správní soud v něm dovodil, že: *„I když po stěžovateli samozřejmě nelze požadovat poskytnutí neexistujících informací, lze po něm oprávněně požadovat zdůvodnění toho, jaké faktické skutečnosti jej vedly k závěru o tom, že požadované informace nemá. Z rozhodnutí předsedy stěžovatele (a ostatně ani z prvostupňového rozhodnutí) však žádným způsobem nevyplývá, jakým způsobem, a zda vůbec se snažil zjistit, zda informacemi disponuje. Tedy zda za účelem tohoto zjištění vyvinul nějakou aktivitu, například se dotázal příslušných úředních osob, které vedly správní řízení ve věci žalobce a které tak komunikovaly se společností CRS Economics s. r. o. a shromažďovaly příslušnou dokumentaci, pokusil se informace vyhledat ve svých interních databázích nebo e-mailových schránkách apod. Z rozhodnutí předsedy stěžovatele skutečně nelze zjistit, zda se pokoušel požadované informace nalézt a na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že je fakticky nemá. (...) Pokud je tedy povinnému subjektu doručena žádost o poskytnutí informací podle zákona o poskytnutí informací, musí, v souladu se zásadou dobré správy podle § 4 odst. 1 správního řádu, primárně vyvinout úsilí, aby našel požadovanou informaci a poskytl ji žadateli. Povinný subjekt tedy musí nejprve zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje, a to bez ohledu na to, jestli takovou povinnost má podle zákona o archivnictví a spisové službě či podle jakéhokoliv jiného právního předpisu. Pokud zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o výluky podle § 7 až 11 zákona o poskytnutí informací. Skutečnost, zda měl povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost danými údaji disponovat (například podle zákona o archivnictví a spisové službě nebo podle správního řádu), je relevantní až v okamžiku, kdy povinný subjekt po šetření zjistí, že požadované informace skutečně nemá, jelikož byly vymazány nebo odstraněny. V takovém případě má totiž podle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu povinnost je opět vytvořit. Stěžovatel při vyřizování žádosti žalobce o informace fakticky přímo přistoupil k následujícímu kroku výše nastíněného algoritmu a rovnou začal argumentovat tím, že nemá povinnost disponovat požadovanými informacemi, a tudíž nemá povinnost je v případě jejich zničení opět vytvořit. Rozhodnutí předsedy stěžovatele však neobsahuje jakákoli skutková zjištění, která by svědčila o tom, že vyvinul odpovídající aktivitu za účelem nalezení požadovaných informací, pouze se v něm uvádí, že dané informace neexistují, jelikož stěžovatel nemá povinnost jimi disponovat. Z toho důvodu se lze se závěrem krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí předsedy stěžovatele ztotožnit.“* Podle shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí nepřezkoumatelné, pokud z něj žádným způsobem nevyplývá, zda se správní orgán snažil zjistit, jestli požadovanými informacemi disponuje, resp. zda vyvinul odpovídající aktivitu za účelem nalezení požadovaných informací.
18. Soud posoudil napadené rozhodnutí optikou uvedené judikatury a shledal, že rozhodnutí nepřezkoumatelné není. Soud předně připomíná, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí druhostupňového orgánu tvoří jeden celek. Ačkoliv tedy žalovaný ve svém rozhodnutí odůvodnil závěr o neexistenci požadovaných informací nepřezkoumatelným způsobem tím, že uvedl, že *„požadovanými interními záznamy, předpisy, zápisy z porad ani e-mailovou komunikací k rozsudkům správních soudů, včetně rozsudků rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, ve věci systému Visapoint nedisponuje a nemá ani zákonnou povinnost jimi disponovat nebo je jakkoliv archivovat“*, byla tato vada

napravena ministrem v napadeném rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že ministr vyvinul úsilí zjistit, zda žalovaný požadovanými informacemi disponuje, což konkrétně vyjádřil takto „[s] ohledem na omezené kapacitní nastavení emailových schránek zaměstnanců MZV a téměř tříletý časový odstup od doby provozování systému Visapoint orgán rozhodující o rozkladu zjistil, že již fakticky neexistuje žádná emailová komunikace zaměstnanců MZV jakkoli se vztahující k systému Visapoint. Orgán rozhodující o rozkladu prověřil informace, záznamy, telegramy in claris vedené k systému spisové služby MZV a konstatuje, že veškeré dokumenty jakkoli se vztahující k systému Visapoint již byly žadateli poskytnuty.“ Z takového odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, jaké skutečnosti vedly ministra k závěru, že žalovaný požadované informace, tedy interní záznamy, předpisy, zápisy z porad ani e-mailovou komunikaci k rozsudkům správních soudů fakticky nemá. Ministr se snažil požadované informace nalézt, přičemž zjistil, že žádná e-mailová komunikace zaměstnanců žalovaného týkající se systému Visapoint fakticky neexistuje, což je zapříčiněno omezenou kapacitou e-mailových schránek jednotlivých zaměstnanců žalovaného ve spojení s tříletým časovým odstupem od doby provozování dotčeného systému. Ministr dodal, že prověřil informace, záznamy, předpisy, zápisy z porad a telegramy in claris vztahující se k systému Visapoint s výsledkem, že veškeré dokumenty týkající se systému Visapoint byly již žalobci poskytnuty. Ze správního spisu přitom vyplývá (konkrétně ze sdělení o poskytnutí informací ze dne 16. 7. 2020), že žalobci byly poskytnuty telegramy in claris reagující na rozsudky Nejvyššího správního soudu vztahující se k systému Visapoint, tyto telegramy jsou rovněž součástí doloženého spisového materiálu. Argumentaci ohledně vyvinuté aktivity k nalezení požadovaných informací ministr podpořil tím, že „zákon neukládá MZV povinnost ...(je) vést nebo archivovat“. S tímto konstatováním se soud ztotožňuje. Není povinností žalovaného archivovat interní záznamy, předpisy, zápisy z porad ani e-mailovou komunikaci zaměstnanců, resp. dokumenty nikoli úředního charakteru, jak se snaží navodit žalobce. Z napadeného rozhodnutí je zcela evidentní, že ministr ověřoval dostupnost požadovaných informací, a to jak podle e-mailové komunikace, tak podle interních záznamů a jiných dokumentů. Jak již bylo uvedeno výše, ministr uvedeným konstatováním o neexistenci povinnosti uchovávat interní záznamy a e-mailovou komunikaci pouze podpořil jím učiněná zjištění, že požadované informace žalovaný fakticky nemá, a tedy že ani nemá povinnost je nově vytvořit, nikoliv že by se jednalo o jediný důvod, na základě něž by dospěl k závěru o neexistenci požadovaných informací. Je přitom irelevantní, že ministr v napadeném rozhodnutí neuvedl, že se dotazoval každého (jednotlivého) zaměstnance na zaplněnost e-mailových schránek. Takovou povinnost žádný zákon ministrově neukládá. Stejně tak není důvodný požadavek žalobce, že se měl ministr dotazovat, zda si zaměstnanci pamatují cokoli týkající se reakce na vyhlášení předmětných rozsudků Nejvyššího správního soudu. Taková tvrzení zaměstnanců žalovaného by ani nebylo možné považovat za informaci ve smyslu § 3 odst. 3 InfZ.

19. Soud s ohledem na shora uvedené dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Ministr v napadeném rozhodnutí v souladu s připomenutou judikaturou řádně odůvodnil svůj závěr o neexistenci požadovaných informací, která byla důvodem pro částečné odmítnutí žádosti. Ministr uvedl, které skutečnosti, jej k tomuto závěru vedly a též popsal svou aktivitu vedenou za účelem ověření existence dotčených informací. Soud se s tímto závěrem žalovaného, resp. ministra ztotožňuje.
20. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

21. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. června 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu